

စိုးဘားဒိုင်

ချိန်သားကိုက် အမှတ်တမဲ့များ

၀ ဣ တို စု

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

ချိန်သားကိုက် အမှတ်တမဲ့နှင့် အမှတ်တရများ

ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုသမားဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုကိုနှစ်သက်သော ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုတိုများကို လက်လှမ်းမီသလောက် ဖတ်လေ့ရှိသလို ဝတ္ထုတိုများကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ရေးသားဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဝတ္ထုတိုစုမှာ မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ရွေးချယ်စုစည်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဝတ္ထုတိုစု၏ ခေါင်းစည်းအဖြစ် ၂၀၀၁-ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် နွယ်နီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော “ချိန်သားကိုက် အမှတ်တမဲ့များ” ဟူသော ဝတ္ထုတို၏ အမည်ကို ရွေးချယ်အသုံးပြုထားပါသည်။ ။

ယခုဝတ္ထုတိုစုတွင် စုစည်းဖော်ပြထားသော ဝတ္ထုတိုအများ စုမှာ ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ရရှိခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ ဟု ဆိုရပါမည်။ ကျွန်တော့်အာရုံတွင် လာရိုက်ခတ်မိသော ထိုအမှတ်တမဲ့ကလေးများကို ချိန်သားကိုက်အောင်နေရာ ချလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် ဖန်တီးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ချိန်သားကိုက်ခြင်း ရှိမရှိ စာဖတ်သူကိုယ်တိုင် ဆန်းစစ်ကြည့်နိုင်ကြပါပြီ။

အမှတ်တမဲ့ အာရုံများကို ချိန်သားကိုက် နေရာချထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ယခု ဝတ္ထုတိုများ တွင် တတ်နိုင်သလောက် ကျွန်တော် ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မပြောမိအောင် ကြိုးစား၍ ခင်းကျင်းထားပါသည်။ ။ စာဖတ်သူနှင့်

ကျွန်တော် ပေါင်းစပ်ပြီး ဝတ္ထုအရသာ ပိုဝီပြင်အောင်၊ ဝတ္ထုဖတ်ပြီးမှ စာဖတ်သူက ဆက်ပြီး အာရုံခံစား အရသာခံနိုင်အောင် ရေးသားခဲ့သည့် ဝတ္ထုတိုများ ဟု လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ။

စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူတို့ ခံစားမှုအမြင်ချင်း ဖလှယ်ကာ စာဖတ်သူက ကိုယ်ခံစားမိသလို လွတ်လပ်စွာ ခံစားမြင်နိုင်ခွင့် အပြည့်အဝ ပေးထားခဲ့သည် ဟု လည်း ကျွန်တော် သဘောထားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝတ္ထုတိုဖတ်သည့်အခါ ယင်းကဲ့သို့ပင် သဘောထားသည်။ ။ စာရေးသူ၏ တာဝန်က စာဖတ်သူကို အတွေးတစ်ခု ပေးလိုက်ခြင်း၊ ခံစားမှုတစ်ခု ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူ အတွေး၊ အမြင်၊ ခံစားပုံချင်း ကွဲပြား၊ တူညီခြင်းသည် နောက်ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဝတ္ထုတိုရေးခြင်း၊ ဖတ်ခြင်း၏ အဓိက လက္ခဏာတစ်ခုအဖြစ် ကျွန်တော် မသတ်မှတ်ပါ။

ဝတ္ထုတို ရေးသူအနေဖြင့် သူရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုကလေးများကို စုစုစည်းစည်းနှင့် စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် လုပ်နိုင်ခြင်းသည် သူ့အလုပ်အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု ပိုရှိစေပါသည်။ ။

ယခု ဝတ္ထုတိုစုကလေးများကို ရွေးချယ်ထုတ်သောအခါ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကစားခဲ့ဖူးသော ကစားနည်းကလေးတစ်ခုကို သွားသတိရသည်။ ။ ပလတ်စတစ် မှန်ချပ်ရှည် သုံးချပ်ကို တြိဂံပုံ အနားချင်းစပ်၍ ကော်ကပ်ထားသည့် မှန်ပြွန်ရှည် ကလေး၊ ထိုမှန်ပြွန်ရှည်ကလေး၏ တစ်ဖက်ကို အလုံပိတ်ထားသည်။ ။ ယင်းမှန်ပြွန်ကလေးထဲသို့ ရောင်စုံစက္ကူစကလေးများကို ပုံစံအမျိုးမျိုး ဆုတ်၊ ချေမွပြီး ထည့်လိုက်သည်။ ။ ထို့နောက် ပွင့်နေသည့်ဘက်မှ ချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ စက္ကူစကလေးများကို ရောင်စုံပုံသဏ္ဌာန်ကလေး ဖြစ်နေသည် ကို

တွေ့ရသည် ။ မှန်ပြန်ကို ညင်သာစွာ လှုပ်ပေးခြင်းဖြင့် ပုံစံမျိုးစုံကို မြင်ကြရသည် ။

ကျွန်တော်၏ ဝတ္ထုတိုရောင်စုံ စက္ကူအပိုင်းအစကလေးများကို စာဖတ်သူလက်ထဲသို့ မှန်ပြန်ထဲထည့်၍ ပေးလိုက်ပါပြီ၊ မှန်ပြန်ကလေးကို စိတ်ကြိုက်လှုပ်၍ ချောင်းကြည့်စေလိုပါသည် ။

ကျွန်တော့်ရှေ့က ရေးခဲ့ကြသော ကျွန်တော်နှင့်အတူ ရေးခဲ့ကြသော ရေးနေဆဲဖြစ်သော ဝတ္ထုတိုဆရာအားလုံးကို ကျွန်တော် ဝတ္ထုရေးဖြစ်ဖို့ ဝတ္ထုတိုများ ဖြင့် တွန်းအားပေးခဲ့ကြသူများ အဖြစ် ကျေးဇူးတင် ထုတ်ဖော်မှတ်တမ်းတင်ပါသည် ။

ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားဖြစ်၊ ဝတ္ထုတိုစုထုတ်ဝေဖြစ်သည့်အတွက် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်သူများကို စာရင်းလုပ်ကြည့်သောအခါ ဝါသနာအလျောက် ကဗျာလေးများ ရေးကာ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဖယောင်း စက္ကူလိုမဲ့ ကဗျာစာအုပ်ကလေးများကို ဖြန့်ဝေရေးအတွက် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ ကို ကျေနပ်စွာခွင့်ပြုအားပေးခဲ့သော ကွယ်လွန်သူ ချစ်သောမေမေ၊ ရူးသွပ်ဖော် ထားဝယ်က သူငယ်ချင်းများ ၊ ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှုရွေးချယ်ကာ နေရာပေးဖော်ပြခဲ့ကြသည့် အယ်ဒီတာများ နှင့် မဂ္ဂဇင်းများ ၊ မဂ္ဂဇင်းသရုပ်ဖော်ပုံများကို ပံ့ပိုးမှုတစ်ခုဖြစ်အောင် ရေးဆွဲပေးခဲ့ကြသော ပန်းချီဆရာများ ၊ ဝတ္ထုတိုများကို တစ်စိုက်မတ်မတ်ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုဆွေးနွေးလေ့ရှိသည့် ထန်းရိပ်ညိုဦးမျိုးခင်၊ ဝတ္ထုတိုရေးဖြစ်ဖို့ မကြာခဏ တိုက်တွန်းကာ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုများကို ဖတ်ရှုမှတ်ချက်ပြုခဲ့ကြသည့် သိုက်ထွန်းသက်၊ ညိုထွန်းလူ၊ ဆူးငှက်၊ မောင်ဖူလုံ (ပုသိမ်ကြီး)၊ ကိုငြိမ်း (မန္တလေး)၊ ညီပုလေး၊ နေဝင်းမြင့်၊ စိုးအောင် (မန္တ

လေး)၊ မောင်သင်းပန်၊ ခင်ခင်ထူး၊ ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး) စသော ဆရာ၊ ဆရာမများ နှင့် မိတ်ဆွေများ ၊ ယခု ဝတ္ထုတိုစုကို ထုတ်ဝေပေးသည့် ဖူလုံစာပေနှင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးသူ ဆရာကောင်းကျော် (စီးပွားရေး တက္ကသိုလ်)တို့ တန်းစီ၍ ထွက်ပေါ်လာသည် ကို တွေ့ရသည် ။ ထိုတန်းစီစာရင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း အလေးအနက် ဖော်ပြအပ်ပါသည် ။

အထက်ပါ တန်းစီစာရင်းမှာ “ချိန်သားကိုက် အမှတ်တမဲ့များ ” ဝတ္ထုတိုစုအတွက် ချိန်သားကိုက် အမှတ်တရများ ဖြစ်ပါကြောင်း လေးစားစွာ ဂုဏ်ယူဖော်ပြလိုက်ရပါသည် ။

အောင်မြင်ပါစေ

စိုးဘားခိုင်

အတွင်းအောင်းသတ္တဝါ

ကောင်လေး ကျောင်းက ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အိမ်ပေါ်တက် မသွားသေးဘဲ အိမ်နောက်ဖေးက ရေတွင်းဆီသို့ ပြေးသွားသည်။ သေ ရေးရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုကို ဆောင်ရွက်စရာရှိသော လူတစ်ယောက်လို ကျောင်းဆင်းခေါင်းလောင်းထိုးသည် နှင့် အိမ်ကို တ န်းပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရေတွင်းနံဘေး အုန်းပင်အောက်ကို ရောက်လို့ သူသိချင်သည့်ကိစ္စကို သိလိုက်ရချိန်မှာ တော့ သူခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားပြီး ဆံပင်တွေ ထောင်သွားကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေလည်း ထလာသည်။

ဘုရား၊ ဘုရား ကိုကြီးစိန် ပြောသလိုပဲ တကယ် ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ လား။ အဲသလိုကော တကယ်ဖြစ်နိုင်လို့ လား။ သူသည် ပြန်ကျနေသော နွားချေးပုံကို လှမ်းကြည့်ရင်း မောရသည့်အထဲ ရင်ခုန်သံတွေက ပိုမြန် လာသည်။ ဒါတကယ် ဖြစ်သွားတာလား။ သူသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြ င့် နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ခု ခုန် ဝင်သွားသည်။

သည် အချိန်မှာ ပဲ သူ့ကိုယ်ထဲမှ မြွေတွေတစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသည်။ ကောင်လေးမှာ ထိုမြွေတွေကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ဘ တ်ကို သူ့အလန့်တကြား ဖိလိုက်မိသည်။ ခုန်ထွက်လာသော မြွေတွေကို သူကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသည်။

ပထမဆုံး ခုန်ထွက်လာသည့် မြွေမှာ ငန်းတော်ကျားဖြစ်သည်။ သည် ငန်းတော်ကျားကို လွန်ခဲ့သော ၆ လခန့်က သူတွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်လေးတို့ အိမ်နှင့် မျက်စောင်းထိုးထွင်းတွင် ရှိသော ရဲစခန်းထဲသို့ ကောင်လေးတို့ ကလေးတစ်သိုက် မကြာခဏရောက်ပြီး ဆော့ကစားတတ်သည်။ ။ ရဲစခန်းရှိ ရဲသားအားလုံးကလည်း ကောင်လေးတို့ တစ်သိုက်ကို သူတို့ ကလေးတွေနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆော့ကစားခွင့်ပြုထားသည်။ ။ ရဲစခန်းဝင်းက အလွန်ကျယ်ပြီး သစ်ပင်၊ ဝါးပင်ကြီးတွေလည်း ရှိသည်။ ။

ထိုနေ့က ကောင်လေးတို့ တစ်သိုက် ဂျင်ပေါက်တမ်း ကစားနေကြစဉ် ငန်းတော်ကျား ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်လေးတို့ ကတော့ ငန်းတော်ကျားကို ထားဝယ်လိုပင် ဗွီကြိဆစ်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။ ကြိဆစ်များ သဖွယ် အဆစ်လိုက်၊ အဝါနှင့်အနက်ကျား ဖြစ်နေသောကြောင့်ဟု လူကြီးတွေက ပြောပြသည်။ ။ ဗွီကြိဆစ်သည် ကောင်လေးတို့ ဆော့ကစားနေသောနေရာနှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသော ထရပ်ပေါ်သို့ တွားသွားတက်လာနေသည် ကို ကျင်းကျားက မြင်လိုက်ပြီး အလန့်တကြား လှမ်းအော်ရာမှ အားလုံး မြင်သွားကြသည်။ ။

ကောင်လေးတို့ ကလေးတစ်သိုက်ရဲ့ အော်သံကြောင့် တပ်ကြပ်ကြီး အောင်ဒင် ပြေးချလာသည်။ ။ တပ်ကြပ်ကြီး အောင်ဒင်မှာ တပ်မတော်က ထွက် လာပြီး ရဲဝင်လုပ်နေသော စစ်သားဟောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ ။ ကောင်လေးတို့ ကိုလည်း အလွန်ချစ်သည်။ ။ မကြာခဏဆိုသလိုပင် သူ၏ တိုက်ပွဲ အတွေ့အကြုံ၊ တောတွင်း အတွေ့အကြုံ၊ သူရောက်ဖူးသည့် ဒေသတွေအကြောင်းကို ပြောပြတတ်သဖြင့် ကောင်လေးတို့ ကလေးတွေကလည်း ချစ်သည်။ ။

“ကလေးတွေ မပြေးကြနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ၊ ဦးဒင် ရှင်းလိုက်မယ်”

ကောင်လေးကတော့ ဗွီကြိဆစ်ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေက တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသည်။ အိမ်ကိုပဲ ပြန်ပြေးရမလိုလို မြွေနှင့် ဝေးရာကိုပဲ ပြေးရမလိုလို ဖြစ်နေကာ စိတ်ထဲကလည်း ဗွီကြိဆစ်ကို စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဗွီကြိဆစ်နှင့် ဦးဒင်ကြီးတို့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမလဲဆိုတာကို စွန့်စားခန်းကြီးတစ်ခုလို သူ့စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ဦးဒင်ကြီးရဲ့ စွန့်စားခန်းတွေကို ကြားသာကြားဖူးပြီး မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် လက်တွေ့လည်း မြင်ဖူးချင်နေသည်။

ဦးအောင်ဒင်ကြီးက သူ့လက်ထဲက သေနတ်ဖြင့် ဗွီကြိဆစ်ခေါင်းကို တစ်ချက်တည်းထိအောင် ပစ်ချလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ တော့ တွန့်လိမ်လူးလွန့်နေသည့် ဗွီကြိဆစ်ကို ကောင်လေးတို့ မြင်လိုက်ရတော့သည်။ မြွေကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေးရင်ထဲ ကျလိကျလိနှင့် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ခဏကြာတော့ ဗွီကြိဆစ်ကြီး ငြိမ်ကျသွားပြီး ဦးအောင်ဒင်က ဗွီကြိဆစ်ကို အမြီးမှာ ဆွဲကာ ယူချလာသည်။ သည် တော့မှ ကလေးတစ်သိုက်လည်း အသံထွက် လာပြီး ဦးအောင်ဒင်နောက်ကို ပြေးလိုက်ကာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်မေးနိုင်၊ ပြောနိုင်ကြတော့သည်။

ယခု ပထမဆုံး ခုန်ထွက်လာသည့်မြွေမှာ ယင်းဗွီကြိဆစ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးက ခုန်ထွက်လာသည့် ဗွီကြိဆစ်ကို မြင်လိုက်သဖြင့် ခြေတစ်လှမ်း အဆုတ်တွင် နောက်ထပ်မြွေတစ်ကောင် ခုန် ထွက်လာပြန်သည်။ ယခု ခုန်ထွက်လာသည့် မြွေဟောက်ကြီး တစ်ကောင်ဖြစ်လေသည်။ မြွေဟောက်က မြေပြင်ပေါ် ရောက်သည် နှင့် ခေါင်းထောင်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။ သူခေါင် ထောင်လိုက်ပုံမှာ ပါးပြင်းပြားကြီးနှင့် အလွန်လှသည်။ သို့သော်လည်း ယင်းအမူအရာမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော

အမူအရာဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်လိုသော အမူအရာဖြစ်ကြောင်း၊ ကောင်လေး
ကောင်းကောင်း သိထားပြီး ဖြစ်သည်။ ။

သည် မြွေဟောက်မှာ လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်က သူ
တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် မြွေဟောက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်တာနှင့် မှတ်မိနေသည်။ သ
ည် မြွေဟောက်ကို ကောင်လေး တွေ့ခဲ့သည် မှာ ဘွားသီးခင်၏ စပါးကျီ
အနီးတွင် ဖြစ်သည်။ သည် မြွေဟောက်ကို ကောင်လေးရဲ့ သူငယ်ချင်း
ဘွားသီးခင်၏ မြေး မိကြည်စာကတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စပါးကျီအနီး
တွင် ပုံထားသော ထင်းပုံထဲတွင် မြွေဟောက်ကိုတွေ့တော့
မိကြည်စာမှာ ငယ်သံပါအောင်အော်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာရာ
အိမ်ရှေ့မှာ ရှိသော ကာလသားခေါင်း ကိုအောင်းတိုးတို့ နှင့် တွေ့သည်။ ။

သို့ဖြင့် ကိုအောင်းတိုးက လူအမြန်စုသည်။ လေးခွပစ်ရာတွင် သူမ
တူအောင်တော်သာ ကိုလေးပီ၊ လက်ပစ်ကျွမ်းသော ကိုရွှေမောင်၊ သတ္တိ
ကောင်းသော ကိုဖိုးပန်နှင့် ကိုဇော်ထူးတို့ အုပ်စုဖွဲ့မိသွားသည်။ စပါးကျီ
အနီးက ထင်းပုံကို တုတ်ဖြင့် ထိုးကော်ရှာဖွေရင်း မြွေဟောက်ကို တွေ့
သွားသောအခါ အားလုံးပဲ အလန့်တကြား ထွက်ပြေးတော့သည်။ လူ
တွေနည်းတူ မြွေဟောက်ကလည်း ထွက်ပြေးသည်။ ။

မြွေဟောက် ထွက်ပြေးတော့ လိုက်လိုက်ဟု ဆိုကာ လိုက်ရင်း လက်
ပစ်ကျွမ်းသော ကိုရွှေမောင်းက အုတ်ခဲနှင့် လှမ်းထုရာ မြွေဟောက်အနီး
သွားကျသည်။ မြွေဟောက်က ချက်ချင်းခေါင်းထောင်ပြီး မာန်ဖီသည်။ ။
လူကြီးတွေက ကလေးတွေ ဝေးဝေးနေဖို့ လှမ်းအော်သဖြင့် ကောင်လေး
တို့ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် နောက်ဆုတ်ပြေးသည်။ မြွေကိုလည်း ကြည့်
ချင်း ကြောက်ကလည်း ကြောက်နှင့်မို့ ကောင်လေးတို့ တစ်သိုက်
ရှေ့တိုးကြည့်လိုက်၊ နောက်ဆုတ်လိုက်၊ ပြိုလဲလိုက် ဖြစ်နေသည်။ ။

ခေါင်းထောင်နေသော မြွေမှာ ကိုလေးပီ လေးခွတစ်ချက် မိသွားသောအခါ နောက်သို့ ယိုင်သွားသည် ။ တွန့်လိမ်သွားပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းထောင်ပြန်သည် ။ ကိုလေးပီက တစ်ချက်ထပ်ပစ်သည် ။ ဒီတစ်ချက်အထိမှာ တော့ မြွေက လူတွေကြား ပြေးဝင်လာသဖြင့် လူကြီးရောက်လေးပါ ပြေးကြသည် ။ ကိုဖိုးပန်က သစ်လုံးရှည်ကြီးဖြင့် နောက်ကနေ လိုက်ရိုက်သည် ။ မြွေက ကိုဖိုးပန်ဘက် လှည့်သည် ။

မြွေက ကိုဖိုးပန်ဘက် အလှည့်တွင် ကိုဇော်ထူးက ပြေးသွားပြီး ခဲလုံးကြီးနှင့် ထုသည် ။ မြွေကို မထိသဖြင့် နောက်ဆုတ်ပြန်ပြေးသည် ။ ကိုလေးပီကတော့ လေးခွတရွယ်ရွယ်ဖြင့် မြွေခေါင်းအထောင်ကို ချိန်ချောင်းနေသည် ။ ကိုရွှေမောင်း ပစ်လိုက်သော ခဲလုံးက မြွေဟောက်၏ အလယ်ပိုင်းကို မှန်သွားသည် ။ မြွေဟောက် တွန့်လိမ်သွားပြီး ခေါင်းထောင်ပြန်သည် ။ ကိုလေးပီက လေးခွဖြင့်ပစ်ရာ ၃ ချက်ပစ်မှ တစ်ချက်ထိသည် ။ မြွေအနီးကိုလည်း မကပ်ရဲ၊ ကြောက်ကလည်း ကြောက်နေသဖြင့် မထိဘဲ ဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ။

ကိုဖိုးပန်မှာ ရုတ်တရက် ဝင်ပြေးသွားပြီး ခေါင်းထောင်နေသော မြွေကိုနံဘေးကနေ သစ်လုံးဖြင့်လွှဲရိုက်သည် ။ မြွေက တော်တော်ဝေးဝေးကို လွင့်သွားသည် ။ ကိုအောင်တိုးနှင့် ကိုဖိုးပန်တို့ အပြေးလိုက်သွားပြီး ရိုက်သည် ။ ဒဏ်ရာများ နေပြီဖြစ်သော မြွေဟောက်မှာ ပြန်မလုပ်နိုင်တော့ဘဲ အသေခံလိုက်ရသည် ။ မြွေသေကို တုတ်ဖြင့်ကော်ပြီး ယူလာသော ကိုအောင်တိုးမှာ စိတ်ချလက်ချမဖြစ်သေးဘဲ ဂရုတစိုက်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်း လှမ်းလာနေသည် ။

မြွေမှာ လုံးဝမလှုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်လျက်ရှိကာ ခေါင်းကလည်း ကြေမ့နေသည် ။ မြွေသေကို ရုတ်တရက် မကိုင်ဝံ့သေးဘဲ တုတ်နှင့် ထိုးကော

က် လှုပ်ယမ်းကြည့်နေပြီးမှ ကိုဖိုးပန်က စတင်ကိုင်ကြည့်သည်။ ကိုဖိုးပန် မြွေဟောက်ကို ကိုင်လိုက်တော့ ကောင်လေးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ ကိုဖိုးပန်က မြွေဟောက်ပါးပျဉ်းကို ဖြန့်ကိုင်ပြနေသဖြင့် ကောင်လေးမှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ကြည့်ခဲ့ရပေရာ ယခု ခုန်ထွက်လာသော မြွေဟောက်ကို ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကောင်လေးမှာ မိမိမသိဘဲ မိမိကိုယ်ထဲမှာ မြွေတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ဝင်နေသည် ကို သတိထားမိတော့မှာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားကာ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်ရာ နောက်ထပ် မြွေတစ်ကောင် ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။ ယခု ထွက်လာသော မြွေကတော့ ရေမြွေဖြစ်သည်။ ကောင်လေး ကြားဖူးသလောက် ရေမြွေမှာ အဆိပ်မရှိဟု သိရသည်။ ခုန်ထွက်လာသည့် ရေမြွေကိုကြည့်ရင်း ယင်းရေမြွေကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သတိရလာသည်။ အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာကိုတော့ ကောင်လေး ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါ။

သေချာတာကတော့ ရေမြွေကို ကောင်လေးတို့ မြစ်ဝမှာ ဗြစ်လျှောသွားနှိုက်သည့်အချိန်တွင် တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးတို့ တွေ့ရသော ရေမြွေမှာ တစ်တောင်သာသာလောက်သာရှိပြီး အရွယ်ကလည်း ရင်ခ (သူရင်းငှား) ဘိုးသာ၏ လက်မအရွယ်လောက်သာ ရှိသည်။ ထိုနေ့က ရင်ခများ ဖြစ်သော ဘိုးသာ၊ အောင်ဘုတို့ နှင့်အတူ ဗြစ်လျှောနှိုက်ဖို့ ကောင်လေး လိုက်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် မြစ်ရေများ ၍ လယ်မလုပ်နိုင်သော လယ်ကွက်များ တွင် ဗြစ်လျှော (တွင်းအောင်းငါးတစ်မျိုး) လိုက်နှိုက်ကြသည်။ ထိုနေ့က ကံဆိုးစွာပင် ဗြစ်လျှောကောင်းကောင်း မရသဖြင့် ရင်ခနှစ်ယောက် စိတ်တိုနေကြသည်။

စိတ်တိုနေသည့် အချိန်မှာ ပင် ရေမြွေကိုတွေ့ရာ ဒီရေမြွေတွေ တွင်း
နှိုက်စားကြလို့ ဖြစ်လျော့တွေ ပြေးကြတာဟု ဆိုကာ ရေမြွေကို
လိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ရေမြွေက ရှေ့ကပြေး၊ ရင်ခနစ်ယောက်က
နောက်ကလိုက်နှင့် လိုက်တမ်းပြေးတမ်း ကစားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။
ရေမြွေက ဦးတည်ရာ ပြေးသည်။ ။ တစ်ချက်ကလေးမှ နောက်ပြန်လှည့်
၍ ရန်မမူ။ ရင်ခနစ်ယောက်ကလည်း လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ ကိုင်
မထားဘဲ လိုက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ပြေးရင်းလိုက်ရင်း ရွံ့တွေကို ကျုံး
ကာ လှမ်းထူသည်။ ။ ထိသည့်အခါ ထိပြီး မထိတာကများ သည်။ ။ ထိ
သော်လည်း ရွံ့တွေက ပျော့သဖြင့် ရေမြွေ အလွယ်တကူ ရုန်းထွက်ပြီး
ပြေးသည်။ ။ ရင်ခနစ်ယောက်က လိုက်သည်။ ။

ရင်ခနစ်ယောက် မြွေလိုက်သတ်နေသည့်ပွဲမှာ ကြည့်မကောင်းလှပါ။
တစ်ခါတလေ မြွေက ပြေးပေါက်မှားပြီး လူဘက်လှည့်လာလျှင် ခြေ
ထောက်နှင့်လိုက်နင်းသည်။ ။ မြွေမှာ ရင်ခနစ်ယောက်အကြား
ပြေးမိပြေးရာ ပြေးနေလေရာ ရင်ခနစ်ယောက်ကလည်း ခြေထောက်နှု
င့် လှမ်းလှမ်းနင်းသည်။ ။ တစ်ကြိမ်မှာ တော့ ရင်ခဘိုးသာက ရေမြွေခေါ
င်းကို နင်းမိသွားသည်။ ။ မြွေက ကိုဘိုးသာ ခြေထောက်အောက်တွင် လူး
လွန်နေသည်။ ။ ကိုဘိုးသာက ခြေထောက်အောက်တွင် နင်းမိထားသော
ရေမြွေခေါင်းကို လက်နှင့်ဖမ်းဆုပ်ကာ ဆွဲတင်လိုက်ရာ
ရေမြွေကတွန့်ပြီး လက်ကို လှမ်းလိမ်သည်။ ။ ခဏကြာတော့ ကိုဘိုးသာ
ရဲ့ ညှစ်အားကို မခံနိုင်တော့ဘဲ ရေမြွေငြိမ်သွားတော့သည်။ ။

ယခုကောင်လေးကိုယ်ထဲက ထွက်လာသော ရေမြွေမှာ လည်း
မြေကြီးပေါ် ရောက်သည် နှင့် ပြေးမိပြေးရာ ထွက်ပြေးလေရာ
မြွေကြောက်တတ်သော ကောင်လေးမှာ ရေမြွေနောက်သို့ တစ်လှမ်းနှစ်
လှမ်းလောက် ပြေးလိုက်မိသွားသေးသည်။ ။ သို့သော်လည်း ကောင်လေး

ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ရသည်။ ။ ကောင်လေးကိုယ်ထဲမှ နောက်ထပ် မြွေတစ်ကောင် ခုန်ထွက်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ယခု ခုန်ထွက်လာသော မြွေမှာ ကောင်လေးတို့ က ဗွီးလန်းဟု ခေါ်သော လင်းမြွေတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ ။ လင်းမြွေကို ကောင်လေးတို့ က ကြက်ဥခိုးဟု လည်းခေါ်သည်။ ။ ကြက်ဥတွေကို ဝပ်ကျင်းထဲကနေ ခိုးခိုးစားတတ်သောကြောင့်ဟု ဆိုပါသည်။ ။

ကြက်ဥခိုးရဲ့ အရွယ်က အရှည်တစ်လံလောက်၊ လုံးပတ် ကြံဆစ်လောက်ရှိသည်။ ။ မြွေအရွယ်က ကြီးသဖြင့် မြွေကိုကြည့်ပြီး ကောင်လေး ကြက်သေ သေသွားသည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပဲ ယင်းကြက်ဥခိုးကို ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့သလဲဆိုတာကို ကောင်လေး ကောင်းကောင်း မှတ်မိလာသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ၃ လခန့်၊ ၄ လခန့်က ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကောင်လေးတို့ အိမ်နှင့် ကပ်လျက်အိမ်ဖြစ်သော ကိုကြီးစိန်တို့ အိမ်တွင် ဝပ်ကျင်းဝပ်နေသော ကြက်ဥတွေ ပျောက်သွားသဖြင့် စောင့်ချောင်းရာမှ ကြက်ဥခိုးကို ကိုကြီးစိန်တွေ့သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ယင်းကြက်ဥခိုးကို ကိုကြီးစိန်တစ်ယောက်တည်းက ခက်ခက်ခဲခဲ သတ်ခဲ့ရသည် ကို ကောင်လေးမှတ်မိနေသည်။ ။ ကိုကြီးစိန် မြွေလိုက် သတ်နေသည် ကို အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ ကောင်လေးတွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကိုကြီးစိန်လက်ထဲတွင် တုတ်နှစ်ချောင်းကိုင်ထားပြီး ယင်းတုတ်ဖြင့်ရိုက်လည်း ရိုက်၊ ပစ်လည်း ပစ်နှင့် သတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယင်းမြွေကို ကိုကြီးစိန်ကိုယ်တိုင် အရေခွံခွာပြီး ချက်စားခဲ့သည် ဟု ကိုကြီးစိန်က ကောင်လေးကို ပြောပြသည်။ ။

ကောင်လေးမှာ ကျောင်းက ပြေးလာရပြီး မောနေရသည့် အထဲ စောစောကပဲ နွားချေးပုံကိုကြည့်ကာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့ရပြန်ကာ အ

ခုတစ်ခါ မြွေတွေတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် သူကိုယ်ထဲက ထွက်လာနေသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေသည်။ ။ တုန်သောကိုယ်ဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ အပြေးတက်သွားခဲ့သည်။ ။

“သားလေး ပြန် လာပြီလား၊ အဟွတ် ... အဟွတ်”

အိမ်ပေါ်ထပ်ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်သည့် အမေ့အသံနှင့်အတူ အမေ့ချောင်းဆိုးသံ တဟွတ်ဟွတ်က ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ အမေ့မှာ တစ်နေ့တစ်နေ့ ချောင်းဆိုးနေတာနှင့်ပင် အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စားကောင်းခြင်း မစားရဖြစ်နေသည်။ ။ ကောင်လေးရောက်လာသဖြင့် မှေးနေသော အမေက သူ့ကို ထမင်းထပြင်ပေးသည်။ ။ ဟင်းအနှစ်နှင့် ထမင်းနယ်ပြီး ငါးဖယ်ထည့်ပေးကာ ကောင်လေးဆီယူလာစဉ်မှာ ပင် အမေ့ချောင်းဆိုးသဖြင့် အမေ့ပါးစပ်ထဲက သွေးတွေက ထမင်းပန်ကန်ထဲ ရဲခနဲကျသွားသည်။ ။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ဒီပန်းကန် အမေပဲ စားလိုက်တော့မယ်၊ အဟွတ် ... သားကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ခူးစားလိုက်တော့၊ အဟွတ် ... အဟွတ် အမေစားပွဲပေါ် အားလုံး အဟွတ် ... ချထား ... အဟွတ်ဟွတ်”

“အမေ လျက်ဆားလျက်လေ။ လျက်ဆားကုန်ပြီလား၊ သားဝယ်ပေးခဲ့မယ်”

“ကျန်ပါသေး ... အဟွတ် ... ဟွတ် ... ကျန်ပါသေးတယ် သားရယ်”

မောဟိုက်နေရတဲ့ အထဲ ချောင်းဆိုးနေသဖြင့် အမေ့စကားကို ကောင်လေး မနည်းနားထောင်နေရသည်။ ။ အမေ တစ်နေ့တခြား ပိန်ပိန်လာတာကို ကောင်လေး သတိထားမိသည်။ ။ ချောင်းဆိုးတာနှင့်ပင် အမေက ပိန်ပိန်လာတော့ ချောင်းဆိုးရင် ပိန်မှာ စိုး၍ ကောင်လေး အချို့ဝယ်မစားတာပင် ကြာလေပြီ။

ကိုကြီးစိန်နှင့် ကောင်လေးတို့ မှာ အိမ်ချင်းကပ်လျက်ဖြစ်သလို ရေတွင်းတစ်တွင်းတည်းကို နှစ်အိမ်စလုံး သုံးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေ့မနက်တော့ ကိုကြီးစိန်နှင့် ကောင်လေးတို့ ရေတွင်းမှာ ရေငင် နေကြစဉ် ကောင်လေးတို့ က ဒေါလန်းနီဟု ခေါ်သော မြွေကလေးတစ်ကောင် အုန်းပင်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျလာသည်။ အမြင့်ကြီးကနေ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် မြေအောက် ရောက်သောအခါ မြွေကလေးမလှုပ်နိုင်တော့။ ကိုကြီးစိန်က တုတ်နှင့် လှမ်းကော်လိုက်တော့မှ ဒေါလန်းနီက ထပြေးသည်။ ကိုကြီးစိန် လှမ်းထုလိုက်သော အုတ်နီခဲကြောင့် ဒေါလန်းနီ ခေါင်းပြားသွားသည်။

ကောင်လေးမှာ ဒေါလန်းနီကလေး လူးလွန်နေတာကိုကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။ စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်သွားသည်။ ဒေါလန်းနီမှာ အရှည် ကောင်လေးတို့ တစ်တောင်လောက်ရှိပြီး လုံးပတ်ကလည်း ကောင်လေးလက်မသာသာလောက်ရှိသည်။ ခေါင်းအောက်လည်ပင်းနေရာကျတော့ အဝါ၊ အနီ၊ အနက် ရောင်စုံများကို အကန့် လိုက်တွေ့ရပြန်သည်။ အလွန်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းသော မြွေကလေးဟု ကောင်လေးမြင်သည်။

ဒေါလန်းနီမှာ လူအလွန်ကြောက်တတ်ပြီး မွန်းတည့် ၁၂ နာရီလောက်မှ သာ လူခြေတိတ်ချိန် အစာရှာထွက်တတ်သည် ဟု ကောင်လေးကြားထားရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျောင်းပိတ်ရက် မွန်းတည့်အချိန်ဆိုလျှင် ကောင်လေး ဒေါလန်းနီရှာပုံတော်ဖွင့်လေ့ရှိသည်။ စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့် အတော်ကြာအောင် ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်မှ ဒေါလန်းနီကို ကောင်လေးတွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါလ

နံးနီက သူ့ကို တွေ့သည် နှင့် ထွက်ပြေးသဖြင့် သူ့အပြေးလိုက် ကြည့်ခဲ့ရသည် ။

“ကိုကြီးစိန် ဒေါလန်းနီကို ဘာလို့ သတ်ရတာလဲဗျာ၊ သူက လူကို ဘာမှ မလုပ်တာ”

“မြွေဆိုတာ ဘယ်မြွေဖြစ်ဖြစ် သတ်ပစ်တာ အကောင်းဆုံးပဲကွ၊ ဘာလုပ်မှာ လဲ”

“သနားပါတယ်ဗျာ။ အုန်းပင်ပေါ်က ပြုတ်ကျပြီး မေ့သွားတာ သတိရတော့ အသတ်ခံလိုက်ရပြန်ရော”

ကောင်လေးက ဝမ်းနည်းပက်လက်ပြောတော့ ကိုကြီးစိန်က ကောင်လေးကျေနပ်အောင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြပြီး ချောသည် ။ ကောင်လေးက မျက်ရည်လည်လာသည် ။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ကောင်လေးရယ်။ သူ့ကိုယ်က ကံဆိုးတာပါ။ ငါက တမင်သက်သက် သေအောင်ထုတာ မဟုတ်ဘူးကွာ။ ခြောက်ရုံ ခြောက်လိုက်တာပါ။ သူပြေးတာနဲ့ ငါထုတာနဲ့ ဆုံပြီး ဖြစ်သွားတာ။ မတော်တဆ ထိတာပါကွာ။ သူ့ကိုယ်က သေကံမြောက်နေလို့ နေမှာ ပေါ့”

ကောင်လေးကတော့ အုတ်နီခဲကိုဖယ်ပြီး ပန်းရောင်နှင့် အဝါရောင်ကြား ရဲရဲနီနေသော သွေးတွေကိုကြည့်ကာ သနားပါတယ်ဗျာဟု တတွတ်တွတ် ရွတ်နေတော့သည် ။ ကိုကြီးစိန်က လွှင့်ပစ်ခိုင်းလည်း မပစ်ဘဲ မျက်ရည်ကျကာ ကြည့်နေသည် ။ ကောင်လေးစိတ်ပြေသွားအောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟု ကိုကြီးစိန် စဉ်းစားသည် ။

မြွေတွေကို ကြောက်တတ်သော ကောင်လေးမှာ ဒေါင်းလန်းနီက လေးတွေကိုတော့ ချစ်တတ်သည် ။ ဒေါင်းနီ၏ အဝါနှင့် အနီ၊ အနက်စင်းကလေးတွေကိုကြည့်ပြီး “ဟာ မေ့နေလိုက်တာကွာ၊ မင်း ဝမ်းမနည်းနဲ့ တော့ ဒီကောင် ပြန်ရှင်အောင် ငါလုပ်လို့ ရတယ်”

“ဟင် ပြန်ရှင်အောင် တကယ်လား ကိုကြီးစိန်”

“တကယ်ပေါ့ကွာ။ ဒီကောင့် ကိုယ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အနီတွေ၊ အဝါရောင် ၊ ပန်းရောင်တွေက ဆေးတွေကွ။ ဒီအကောင့်ကို နွားချေး အစိမ်းထဲ ထည့်ထားရင် နေပူလာတာနဲ့ ဒီကောင် ပြန်ရှင်သွားမယ်”

“ဟုတ်လား ကိုကြီးစိန် တကယ်လားဟင်”

“လာလာ နွားချေးသွားယူရအောင်”

ကိုကြီးစိန်ရဲ့ အိမ်နံဘေးက ဘဿဒိုင်ရဲ့ နွားတင်းကုပ်ကို သွားပြီး နွားချေးအစိမ်းတွေယူကာ ဒေါလန်းနီကလေးကို နွားချေးစိမ်းနှင့် မံထားလိုက်ကြသည် ။ ယခုတော့ ကောင်လေးမယုံရဲဘဲဖြစ်နေ သည့်ကိစ္စကို ယုံလိုက်ရပြီ။ နွားချေးတွေပဲ ကျန်ပြီး ဒေါလန်းနီကတော့ အသက်ရှင်ပြီး ပြေးသွားလေပြီ။ ကောင်လေး ပျော်သွားသည် ။

ကောင်လေးကို ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျစေသော နေ့တစ်နေ့သည် မကြာမီမှာ ပင် ရောက်ရှိလာတော့သည် ။ အဖေ ဖောင်မဆင်းဖြစ်သော ရက်တစ်ရက်တွင် ကောင်လေးရဲ့ အမေ ဆုံးသွားခဲ့သည် ။ မနက်က ကျောင်းကို သွားလိုက်ရသော်လည်း ထွေးခံထဲ သွေးတွေအန်ချနေသည့် အမေ့ကို ကောင်လေး သနားနေခဲ့သည် ။ ကျောင်းကပြန်လာတော့ အမေ့အလောင်းကိုကြည့်ရင်း ကောင်လေးခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည် ။

သွေးအန်သည့် ရောဂါဖြင့် ဆုံးသွားသောအမေ့ကို နောက်နေ့မှာ ပဲ မသာချဖို့ ရွာက စီမံသည့်အတိုင်း လုပ်ကြရသည်။ ။ အမေ့ အလောင်းကို ရေချိုးပေးပြီး ပြင်ဆင်ထားစဉ် ကောင်လေး သူ့လုပ်ငန်းကို စတင်သည်။ ။ အမေ့လည်ပင်းပေါ် ထုံးနှင့်နွှင်းရောဖျော်ထားသော အနီရောင် အရည်လောင်းချသည်။ ။ နွှင်းကို ဖျော်ထားသော အရည်ကို လောင်းချသည်။ ။ ပြီးနောက် နွားချေးတွေပုံသည်။ ။ ကောင်လေး လုပ်နေတာကို ကိုကြီးစိန်က တွေ့သွားပြီး ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။ ကောင်လေး အိမ်အောက်ဆင်းတော့မှ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြန်သန့်ပေးလိုက်သည်။ ။

နေ့လည် တစ်နာရီ မသာချတော့ ကောင်လေးက အေးအေးဆေးဆေးပဲ လိုက်လာသည်။ ။ ကိုကြီးစိန်ကတော့ ကောင်လေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည်။ ။ သရဏဂုံတင်ပြီး၍ မသာချမည့်တွင်းဆီ အလောင်းကို ထမ်းလာချိန်မှာ ကောင်လေးစတင်လှုပ်ရှားတော့သည်။ ။

“မချနဲ့ မချနဲ့ အမေ့ကို တွင်းထဲမချနဲ့။ ။ အမေပြန်ရှင်လာတော့မယ်။ ။ အမေ မသေတော့ဘူး။ မချကြပါနဲ့။ ။ အီးဟီးဟီး။”

ကောင်လေးက အလောင်းထမ်းသွားသူတွေကို လိုက်ဆွဲရင်း အော်ငိုသည်။ ။ အဆက်မပြတ် အော်သည်။ ။ လူကြီးတွေက သူ့ကို ဝိုင်းဆွဲသည်။ ။ ကောင်လေးက အတင်းရုန်းထွက်ပြီး အော်သည်။ ။ သူ့ကို ဝိုင်းချုပ်ထားရသည်။ ။ ကောင်လေးအဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး လူကြီးတွေက ရင်ထုမနာ ဖြစ်သည်။ ။ ကိုကြီးစိန်က ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုသည်။ ။

“ကိုကြီးစိန် အမေ့ကို ကယ်ပါဦး။ ။ အမေ မသေတော့ဘူးဗျာ.. အီးဟီး.. . အမေပြန်ရှင်လာတော့မယ်...ကျွန်တော် နွားချေးတွေ လိမ်းထားတာဗျ.. . ။ အီးဟီး.. . ကိုကြီးစိန်ပြောပါဦး။ ။ အမေ မသေတော့ဘူးဆိုတာ ပြောပါ

ဦးဗျာ။ အီးဟီး...”

ကိုကြီးစိန်က ကောင်လေးကို လှမ်းဖက်ထားကာ အေးပါ ကောင်လေးရယ်။ ကိုကြီးစိန် ပြောပေးပါမယ်ဟု ဆိုသည် ။ အခု ပြောပေးဟု ကောင်လေးက အော်သည် ။ ကိုကြီးစိန်က ဘာမှ မပြောတော့ ကောင်လေး ကိုကြီးစိန်လက်ထဲက ထွက်ပြေးပြီး တွင်းထဲချတော့မည့် အမေ့အလောင်းကို ပြေးဖက်သည် ။ ပါးစပ်ကလည်း အမေ ပြန်ရှင်တော့မယ်ဟု အော်သည် ။ အသံကုန်အောင် အော်သည် ။ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်သည် အလောင်းသေတ္တာကို တွင်းထဲအချမှာ တော့ ကောင်လေးရဲ့ အသံတွေက ပြာလာသည် ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ပြာလာသည် ။ မျက်နှာက နီရာမှ ရဲ၊ ရဲရာမှ ညို၊ ညိုရာမှ မဲလာကာ ပျော့ခွေကျသွားတော့သည် ။

မေ့မျောနေသော ကောင်လေးကို ချိပိုးထွက်လာသော ကိုကြီးစိန်မှာ ကောင်လေးကိုယ်ထဲတွင် ပြေးနေသော အကောင်တစ်ကောင်ရှိနေသည်ကို ထိတ်လန့်တကြား သိလိုက်ရလေသည် ။

(ရနံ့သစ်၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၁)